

tens Interesse at benytte Opfindelsen, kan det næppe antages, at det skulde blive nægtet ved en Lov, og for saa vidt der er Spørgsmaal om at benytte en saadan Opfindelse paa en Tid, hvor man ikke kunde faa en ordinær Lov, vil man vel nok kunne hjælpe sig paa anden Maade, men i saa Fald vil det erkendes, at den reelle Forskel mellem en provisorisk Lov og en Afgørelse af Regeringen har ikke stor praktisk Betydning. Der er dernæst et Forslag under Nr. 30 til § 9, om hvilket Udvalget har været enigt. § 9 handler om den Kommission, der skal afgøre de forskellige Spørgsmaal, som opstaa i Anledning af Patentansøgninger, og det hedder der i Slutningen af Iste Stykke, at Kommissionens Medlemmer saa vel som de tilkaldte sagkyndige skulle aflægge en af Indenrigsministeren foreskrevet Ed, for inden de tiltræde deres Hverv. Udvalget har forenet sig om, at denne Bestemmelse bør udgaa, i det man gaar ud fra, at denne Slags Løstes-Eder, Løfter om, at man vil handle samvittighedsfuldt, ikke have meget at betyde. Derksom de paagældende ere samvittighedsfulde Mænd, ville de opfylde deres Pligt, hvad enten de aflægge Eden eller ikke, og naar Eden praktisk ikke har Betydning, har man ment, at der ikke er Grund til at forøge Antallet af Eder, da man i det hele mener, at der aflægges unødvendige Eder. — Til § 23 er der stillet et Forslag, hvorom jeg dog vil sige et Par Ord. Paragraffen handler om de Tilfælde, i hvilke et Patent skal bortfalde, og deriblandt nævnes under Nr. 3: „naar den af den Patenthaveren for Patentkommissionen opgivne Fuldmægtig ikke længer vil eller kan varetage Hvervet som Fuldmægtig, og Patenthaveren, efter at være varslet ved en af Patentkommissionen udfærdiget Bekendtgørelse, ikke inden en af Kommissionen fastsat Frist indsender en Erklæring om en ny Fuldmægtig.“ Udvalget har ment, at det var temmelig haardt over for Patenthaveren, om hans Patentret skulde falde bort, fordi han indlod at melde sig efter en Avisbekendtgørelse fra Patentkommissionens Side. Det kan jo ikke negtes, at det kan skeles en højst tilgivelig Naagtsomhed fra Patenthaverens Side, naar han ikke bliver opmærksom paa en saadan Bekendtgørelse i en Avis. Det kan derhos være af overmaade stor Interesse for den paagældende, at han ikke mister sit Patent, og det kan jo være, at hans Fuldmægtig træder tilbage fra sin Fuldmægtigstilling eller mister Evnen til at være Fuldmægtig, uden at Patenthaveren selv underrettes derom af Fuldmægtigen eller i det hele har faaet det pt vide. I saa Fald har Udvalget ment, at

det vilde være at gaa Patenthaveren for nær at lade hans Patentret falde bort, fordi han ikke efter en Bekendtgørelse i en Avis havde skaffet sig en ny Fuldmægtig. Derfor har man foreslaet at affatte Bestemmelsen saaledes, at naar Fuldmægtigen ikke længer kan fungere som saadan, skal Patenthaveren vel sørge for, at en anden kommer i hans Sted, men han skal ikke miste sin Ret, med mindre han har undladt at indsende Erklæring om en ny Fuldmægtig efter at være opfordret dertil af Patentkommissionen ved et anbefalet Brev, og man har naturligvis tilføjet, at hvis man ikke ved, hvor han er, maa han finde sig i at være henbist til at læse Avisen, men naar Patentkommissionen ved, hvor den paagældende er, synes det mig ikke at være formeget at forlange, at den ved et Brev skal underrette ham om, at han maa vælge sig en ny Fuldmægtig. — Endelig er der under Nr. 41 stillet et Forslag, som gaar ud paa at forandre Lovforslagets Regel om, at Sager om Krænkelse af Patentrettigheder skulle behandles som offentlige Politisager. Endringsforslaget gaar ud paa, at disse Sager skulle behandles som private Politisager. Jeg tilstaa, at jeg for mit Vedkommende har nogen Tvivl, hvad denne Forandring angaar, fordi det er ikke mange Aar siden, at Lovgivningsmagten paa aldeles beslægtede Omraader har opstillet som Regel, at de, hvis Rettigheder krænktes, kunne forlange, at deres Sag skal behandles som offentlig Politisag, og det synes mig ikke heldigt, ikke at tage sig godt ud, at Lovgivningsmagten det ene Aar giver denne Regel og Aaret efter bestemmer, at en saadan Sag skal behandles som privat Politisag. Naar jeg imidlertid ikke har indtaget en Mindretalsstilling paa dette Punkt, er det, fordi jeg maa anerkende, at der i og for sig lader sig anføre gode Grunde for at henvise disse Sager til Behandling som private Politisager og ikke lade dem behandle som offentlige Politisager. Man har været enig om, at den offentlige Politiretsbehandling i alt Fald stundom gaar for sig paa en saadan Maade, at man finder det lidet tiltalende, om i Følge en saadan Retts Behandling Borgere skulde kunne blive idømte det ikke ubetydelige Ansvar, som er forbundet med en virkelig Krænkelse af Patentretten, ikke blot til et efter Omstændighederne ingenlunde ubetydeligt Erstatningsansvar, men ogsaa efter Omstændighederne til Straf.

Tilbage blive de Punkter i Lovforslaget, hvor Udvalget ikke har været enigt, og hvad disse Punkter angaar, kunne de egentlig siges kun at være tre. Det første Punkt er dette,